

REENCONTRE

RAFAEL PLA LÓPEZ

MELIANA, 2017

Vaig aparèixer en la platja d'Albuixec al mig d'una forta tempesta elèctrica.

Afortunadament, i al contrari que en els films de «*Terminator*», vaig conservar la meua roba, i la meua borsa amb les meues coses, incloent el meu Tablet.

Era conscient que de poc me serviren les targes de crèdit que portava en la cartera, per tal com el Banc no les reconeixeria, però portava una bona quantitat d'euros, que era també ací la moneda vigent.

Confiaua pel contrari en que el meu bonometro funcionés, en tant que la seua validació hi era inclosa en el mateix. Però de totes formes no hi havia metro fins Albuixec, i hi hauria d'anar caminant.

En previsió per la pluja portava jaqueta i pantalons de pell i el «Scippis», el meu barret australià de pell. De manera que vaig començar a caminar, travessant el polígon industrial i dirigint-me per la carretera cap al poble.

Prompte vaig sortir de la pluja, i en arribar al pont sobre la via del tren ja estava sec, i en baixar d'ell vaig arribar al poble i me vaig dirigir al carrer Santa Cecília.

Abans de partir m'havia afaitat la barba deixant-me únicament el bigot, per tal de tenir l'aspecte més similar possible al de 1973.

Sabia que Sara, quan es va divorciar de Manolo, havia tornat des de Madrid a casa del seu pare, de qui havia tingut cura fins a la seua mort. De manera que me vaig llevar el barret i vaig trucar a la seua porta.

Quan Sara va obrir em va mirar amb estranyesa, i finalment em va demanar:

- Ets... Rafa? Rafael Pla?
- Jo sóc – el vaig confirmar mentre el somriure emplenava el meu rostre –. Hola, Sara, m'alegre de veure't.
- On has estat? No he sabut res de tu des de 1973, abans que t'empresonaren, fa més de 40 anys.
- I durant tot aquest temps he estat enamorat de tu – vaig declarar.
- Aleshores perquè no vas venir a buscar-me?
- No podia. Estava massa lluny.
- I què és el que vols?
- Vull estar amb tu.

Es va quedar un moment en silenci i em va fer passar al menjador, on vam seure en el sofà.

- Rafa – em va dir –, ja no sóc una adolescent tímida. I a la nostra edat, és qüestió de que recuperem el temps perdut. Si vols et convida a sopar, i pots passar la nit amb mi.
- Gràcies, Sara.

De matinada es vam alçar del llit i vam desdejunar. Sara no tenia Cola-Cao en casa, de manera que em vaig haver de conformar amb un café amb llet i pastes, però la seua companyia em compensava.

Quan vam finalitzar em va dir:

- Ara m'he d'anar. Tinc reunió del Comité Comarcal. Estaràs en casa quan torne?
- Naturalment – li vaig contestar –. T'esperaré. Podries donar-me la teua contrasenya de Wi-Fi per al meu Tablet?
- Clar.

Me la va apuntar en un paper, es vam acomiadar amb un bes perllongat i va sortir de casa.

Aleshores vaig traure el meu Tablet de la borsa i me vaig connectar al Wi-Fi. Naturalment, i com en 1973 no teníem Internet, ací no tenia cap compte en la Universitat de València. Però abans de partir, la meua germana m'havia donat accés al seu compte bancari, i després de comprovar que estava vigent el vaig utilitzar per a adquirir i allotjar el domini alteritat.net, i vaig transferir a la carpeta /pla tot el contingut de la meua web i vaig generar el meu compte de correu en aquest domini.

Vaig crear també els meus comptes en Google, Twitter i YouTube, però naturalment estaven buits. Havia perdut tots els meus vídeos i fotos, llevat dels que tenia desats al Tablet.

Vaig pensar que m'hauria de presentar a la meua germana en Meliana, preferentment abans de que s'adonés dels càrrecs en el seu compte. Però a veure com l'explicava la meua presència ací.

Estava en aquestes reflexions quan va tornar Sara, i me vaig adonar que me mirava amb suspicàcia, i quan me vaig apropar a ella va retrocedir per a no besar-me.

- He parlat amb Isabel – em va dir –... la que seria la teua germana. I m'ha dit que el seu germà va morir en 1973 en un accident de tràfic en sortir de la presó. Qui ets tú?
- Sí, això és cert – vaig reconèixer –. I tanmateix, jo sóc Rafael Pla López, el mateix a qui vas conèixer als anys 70 del segle passat.

I li vaig mostrar el meu carnet d'identitat, amb validesa fins 2018.

- Es cert que en aquesta foto porte barba, però reconeixeràs les meues faccions, i si vols pots comprovar la meua empremta – li vaig proposar.

Em va mirar amb incredulitat.

- No em diràs que he estat amb un fantasma, o amb un ressuscitat.
- No, Sara. L'explicació és menys macabra, encara que no menys fantàstica. Anem al teu ordinador, vull ensenyar-te una cosa.

Asseguts davant del seu ordinador, vaig obrir el navegador i vaig accedir a <http://www.investigacionyciencia.es/revistas/investigacion-y-ciencia/nautile-83/fsica-cuntica-de-los-viajes-a-travs-del-tiempo-6162>

I per aconseguir l'article complet «*Física cuántica de los viajes a través del tiempo*» vaig haver d'obrir-me de nou un compte en *Investigación y Ciencia* i pagar 2 euros per ell amb el compte de la meua germana.

I aleshores Sara el va llegir al meu costat. Quan va finalitzar, em vaig explicar:

- L'article fa referència a la teoria del multivers, o dels universos paral·lels, que va formular Hugh Everett en 1957, quan tu tenies 2 anys. I encara que en aquell temps va tenir poc ressò, posteriorment ha tingut cada vegada més seguidors. Doncs bé, jo he viscut en un univers paral·lel on no vaig morir en 1973 en un accident de tràfic, vaig anar a buscar-te i vam estar 40 anys junts, fins que tu vas morir. I no, tu tampoc ets una ressuscitada. Simplement, en aquest univers no has mort. I ara vaig a mostrar-te fotos de la nostra vida junts.

Vaig obrir el meu Tablet i, en ell, la carpeta en la que tenia les seues fotos, començant per una en la que estàvem agenollats damunt la neu.

- Aquesta és la foto que es vam fer en l'excursió a la Virgen de la Vega en gener de 1973!
- va exclamar -. Jo també la tinc.

Va treure el seu àlbum de fotos i me la va mostrar.

- L'he conservada durant 44 anys – em va dir -. Però les altres fotos no me les he fet.
- No en aquest univers – vaig subratllar –, però sí en l'univers en el qual hem viscut junts.
- Però l'article que m'has mostrat – va qüestionar – explica que és teòricament possible viatjar a través del temps a un altre univers, però que actualment no existeixen els mitjans tècnics per a fer-ho. Aleshores, com has pogut tu viatjar a aquest univers?
- L'explicació es troba en la quarta novel·la, encara no publicada, de la meua «[*Saga de la Tierra errante*](#)».